

PANU

BOLESLAV
RHYNKOVÍ

1967

Amir

Pax Christi!

Vážný příteli,

Teprve dnes jsem dovozel o vašich narozeninách a tak spěchám, abych vám z celého srdce blahopřál k tak významnému jubileu. Vzpomínám stále na vás v této době, která nás přivádí k takovým změnám i klamáním. To at vás nezaroucuje, protože uvidíme v krátký čas, než dojde ke těmto pochybám, klamcům a úzkostem - nyní vidíme všechno jako v přehledu, ale v tom dlouhém čase tráví v tráti. A to není pouhá úleva, ale práce, kterou vidíme, protože to nemůže být jinak.

Vyprosím vám pozdravů do drahých let a prosím, abyste přijal mé upřímné pozdravy a vzpomínky.

Vám upřímně stanný

Olehomil Vorobc

Předložte 27. Evžen 96

Je světlo tmy
a je tma světla
Je pád do tmy
a je pád do světla.

 bílý
Splášený kůň
bezbřehé řeky matky naděje
vzepjal se nad propastmi
a kopyty rozdíral
ztemnělou oblohu

Kdo pochopí pokoru
zemdleného poutníka
jenž klečí u lesní
studánky a modlí se
za vznešený pád

ke světlu ?

Mám tak málo odvahy, abych Vám vyjádřila
svou vděčnost za překrásný daz, jehož se mi dostalo
na Vaší výstavě. Nikdy na to nezapomenu.

Blanka NOVÁKOVÁ

V Pardubicích

25. května 1967

Milý pane Reynku,

přátelské pozdravení k pětasedmdesátinám a obdiv nad statečností, sníž jste nesl proti všem břímě dne a horka, zatím co ostatní padali, příliš pečujícíce...

Však hora ruit... tyto "katastrofy hodin a léta prožité minuty od minuty" evokují přec jen vzpomínku milou a blahý pocit spříznění duší tam u Vás v Petrkově v čechovovsky laděném řádu...

Tedy, více než před čtvrtstoletím, my děti veliké lásky jsme se ztratili světu v dřevěné besídce, která, ponořená v pitoreskní zeleni trav, jež u nás voní každá zvlášť a po svém, se nám stala monastýrem ducha, kde jsme vychutnávali rozkošnický samotu v mlčení...

Tedy, poplašení náhle stínem kočky a zakvilením ptáka, zneklidnění pláčem synka u ovčína, s úzkostí jsme již naslouchali jak za pláňkami plůtku poštěkává STVŮRA, chystajíc se zpustotit touhy a jitra, kdy se tak těžko procítalo.

Však Vy, tichý nositel světla proti bouři doby, zakotven v naději a čase, v němž si Bůh troufá s člověkem, Vy jste neustal naplňovat dobrým dílem čas, který má "jediný smysl, že jest svobodnému člověku příležitostí, aby svobodně chtěl svou věčnost".

Vy, BÁSNÍK, který nám jehlou i perem zpodobil, co duši lahodí - ty pastvy, kravku, stádo ovcí, pasáčky u ohně, zákoutí po dvorech a po půdách a kolem stodol, témata odvěká, nevyčerpatelná - pro Vás byla POESIE "salute e impassibilità - arte di tacere. A nedivte se tedy, že zabijácké mlčení kapitoluje před nobilitou Vašeho ingenia.

Milý příteli, Vy legáte mých snů rodné Vysočiny, který jste v "setbách samot" na dně utrpení objevil nejlíbeznější a nejbohatší plodnost, buďte pozdraven !

Váš vždy oddaný

Zdeněk Rezníček

Kroměříž, 16.května 1967

Après les jeux cruels et les mornes colères
De l'hiver meutriez
Que j'aime le tristesse et le douce misère
D'un jour de février !

Suzanne Renaud

Ve starém domě, na starém schodišti bylo ticho a v tichu provívalo slunce své světlo na klokočový růženec ovíjející dřevěný křucifix na okně. Ticho obestřelo básně o bolesti, smutku a chvále oběti, šeptalo slova útěchy v korunách stromů a ve své osídla zachytilo stesk staré paní... Ticho oživené, ticho šelestící, ticho lekající...

Jak ještě daleko byl lednový den, kdy toto ticho muselo ustoupit hrozivému mlčení oblohy rozdíranému jen nářkem umíráčku!

Ve velkých, smutných a krásných očích staré paní se obrážely vzpomínky. Snad se dívala někam daleko, na rozkvetlá alpská údolí a myslela na žebračku, která tam trhávala divoké bramboříky, dávala je do malých košíčků a prodávala po domcích, když ona sama byla malou holčičkou.

Byl to únorový den, ztrápený a těžký, zahánějící však už smrtelný dech zimy. V takový den jsem viděla Petrkov poprvé.

x x x

... Tolik zrcadel věčného světla krásy.

Bohuslav Reynek

Polední světlo naplňovalo kraj a hladilo náhrobek na hřbitově ve Svatém kříži. Ve starém domě spřádalo slunce zase své pavučiny ticha a spřádalo jej sítinami okouzlení, takové asi přetínal Velký Maules na své cestě k Yvonně de Galais. Na okně v květináči svítil květ divokého bramboříku. Světlo zanechávalo na zdech domu stopy a vytvářelo vysněný přelud otisku krvavé ruky Páně. Mísilo barvy, jež vytryskly v básních touhy po Bohu a přelévaly se do postav, květů a krajin na leptech poodhrnujících roušku s věcí neviděných, a neviditelných. Stékal do dvora, aby tam utkalo plášt Panně Sedmibolestné, rozkvetlo ohnivými jazyky v Seslání Ducha Svatého a s šerem zahalilo Tělo snímané s Kříže.

A tak se mi zdá, jakoby i vzpomínkami na Petrkov se propletl paprsek, unikající ze zrcadel věčného světla krásy.

Dagmar Halasová

Praha - Brno - Svatodušní týden 1967

Pane Reynku!

Byl bych asi v menších rozpacích, co vám napsat, kdybych se nebyl mimoděk ocítl v tomto kruhu, kam mě pan Vokolek laskavě pozval. Ale milník na Vší pozemské pouti, který právě míjíte, jistě vybízí, aby se lidé, kteří Vás ctí a mají rádi, spojili, aby Vám to řekli nějak více a slavnostněji než jindy. A tak se odvažuji připojit i já svůj slabý hlas.

Hned na začátku však musím říci, že právě teď je mi velmi těžko něco psát. K tomu, abych napsal o Vás, mé síly ještě nedozrály, ještě toho málo vím, a naopak k nějakému nekomplikovanému mladému vyznání mi už zase chybí svěžest prvního pohledu, který jsem třeba měl, když jsem byl u Vás před sedmi lety ponejprv.

Můj otec, v jehož stínu stojím jak pro pořadatele sborníku, tak i pro Vás, by Vám napsal básen. Jistě Vám ji dluží, ale jak se splácení takové dluhy na věčnost? A já... Já to nezaplatím! Ale svedl bych snad napsat aspon pár slov o tatínkovi a o Vás. Ovšem na studii Bohuslav Reynek a František Halas zatím nestačím, bude to jen několik vzpomínek a postřehů, ale ze spárů mezi kamínky této chudé mozaiky snad prošlehne i ten plamínek prvního okouzlení, které jsem pocítoval jednou nad objevem Šebastiana ve snu nebo Mysteria lásky a útrpnosti Johanky z Arcu, podruhé nad svatým Martinem či donem Quijotem, když jsem se šřetl s jejich pátravým a pronikavým pohledem, jenž zářil zpod lehké mlhy, jež pokrývá Vaše obrazy.

Ale přece toto vábení krásy, které později vedlo párkrát mé kroky a mnohokrát mé myšlenky do Petrkova, nebylo první, co jsem s Vaším jménem spojoval. Ještě dříve se pro mne Vaše jméno vynořilo ve společenství básníků jaksi "prokletých", těch, kteří byli vyloučeni z uměleckého ráje socialistického realismu. Halas byl mezi nimi, sdružen jednou se Seifertem, jindy se Zahradníčkem nebo s Horou, s Holanem. Dalo by se tu vyjmenovat skoro vše, co v poezii za něco stálo, vídte? A když Nezval pronesl v roce 1956 anatemu na trojúhelník Halas - Reynek - Trakl, věděl kde je bota tlačí, ty druhé! Po desíti letech se vrátila ozvěna z úst jiného básníka: jak je ostudné, že tak málo známe Reynka, prakticky jediného učitele Františka Halase. To je výzva a tvrzení, které stojí za zamyšlení a až bude tuto hyperbolu vážená a prověřována i přísnou kritikou neukáže se, jak jsem přesvědčen, lehkou.

Těch pár dokladů vzájemné úcty a přátelství obou básníků, které jsem měl v ruce, ať to byla věnování v knihách básní, několik dopisů, nebo zase vzpomínky zachycené z různých vyprávění, jak svědectví Halasovy knihovny, které obsahuje takřka všechny Reynkovy básnické sbírky; tolik knih jako překladů, to vše tvoří jen nápodě, která někde bude dopovězena, ale jinde asi dozní v tichu a už ji nikdo nedopoví.

O jedné věci nevím z těchto sporých dokumentů vůbec nic, a přece ji vidím tak jasně, že jsem přesvědčen, že se tady můj dohad rovná jistotě. Když mladý František Halas začal odhalovat svět poesii a fantasie, jistě si brzy povšiml, že u řady nejkrásnějších knih, které mu nejvíce dávaly, se objevuje jedna nepochybná značka: přeložil Bohuslav Reynek. Myslím, že toto byl nejspíše začátek, pak asi přišlo i poznání vlastních Reynkových veršů, jejich "polámanost", jež tak vadila

jistým kritikům, byla pro Halase zjevením krásy - oč méně uhlazené,
o to nevšednější...

Pane Reynku, jistě se nestal básníkem každý, komu
jste objevoval krásu, ale objevoval jste ji mnohým!

František Xaver Halas

Praha 20. května 1967

Touha, jež tápe po štěstí,
k ranám i prosbě ruce nutí,
v radosti ani v bolesti
nebude nikdy spočinutí.

Zkus jen zachytit do pěsti
ty drobné, lesklé kapky rtuti,
k ranám i prosbě ruce nutí
touha, jež tápe po štěstí.

A zatím, co se bořím vnutí
ohci pevnou zemi naléztí,
však bojím se vždy procitnutí.
Co zbývá ? Ach to neřeknu ti:
Touha, jež tápe po štěstí !

B. Reynkovi
s pěkným přáníčkem
trošku radosti

srdečně

Jar. Seifert

Květen 67

Básníku Bohuslavu Rezkovi

T a k o v i j s m e .

Duše papírkové létají ze země do země
duše lehkovážné vyměňují zemi svou za zemi cizí
duše pevné ve své zemi setrvávají
ale ty nejvyšší duše, duše přesvaté
do země padají, taže my chodíme po duších
chodíme si po duších a berem chaos na lehkou váhu -
jako by bylo samozřejmé procházeti chaosem
a přitom vycházeti z řádu !

Ivan DIVIŠ

9. květen

c
19 — 67
s

Praha 19.6. 1967

Vážný a milý pane,

promiňte mi, prosím, že jsem se tak dlouho neroval a nepoděkoval za Vaše milý dopis. Ale já jsem teď čím dál tím víc spokojen, že jsem se od jedné neuspokojené druhé a tak jsem už nemohl mít k naprávnímu soustředění rádku. Teď už je to trochu lepší, ale opravdu je trochu. Děkuji Vám tedy za nym a hlavně jsem rád, že se takto odpovídá a že můj příspěvek dostal panu Reynoldovi do rukou a k němu. Ten zkrátka jmenem se Stornem, který jste mi přitom předal je opravdu krásný, a to ještě nejen z hlediska výtvarného, ale i mají B. Reynoldovi rádi. Rád bych Vám se o p. Reynoldovi v den jeho narozenin, i když na dálku, a myslím, že velkým způsobem na jeho narozenině a i by a tak iniciativu při realizaci Stornem.

Věřím, že Vaše prohlášení a opravdu upřímně Vám budou znát. Děkuji, že na mne neproměnilo, když jsem přišel do Prahy.

Váš oddaný žurnalista Měr

Někdy na počátku let dvacátých jinochu tolikéž roků života majícímu, ale ještě vnitřně neorganizovanému Staša Jílovská zprostředkovala po prvé průhled do edic staroříšských: ze skrovného studentského obolu byl zakoupen Carlylův Sartor Resartus a některá Nōva et Vetera. Tento periodický sborníček mi způsobil mnoho radostných překvapení úctou prokazovanou Barbeyovi D'Aurevilly, jehož románové postavy tenkrát hluboce na mne působily v překladu Arnošta Procházky. V jednom čísle našel jsem básně v próze od Bohuslava Reynka Samota, Slzy, Modlitba. V jiném jeho překlad Novalisových Hymnů noci. V třetím přebásnění z Tristana Corbiéra, ve čtvrtém Eugénii Guérinovou, essay od B. D'Aurevillyho. Pak celá řada přeskvělých poetických Francouzů, Reynkem tam snášených, se střídala s jeho vlastními básněmi a jméno se vrylo ve vděčnou paměť neodstranitelně. Dávalo povědomost o duchu nesmírně citlivém prospektorsky, k nalézání zlata v horstvech latinských kultur. Nejen v nich. Což nenásledoval po Novalisovi 1917 modrý a zlatý Georg Trakl? V jeho úchvatných obrazech podivně smísených z líbezných večerních krajin a krysích sabbathů, z pokojných sladkostí života, kde "v starých sklepech vího zraje v zlatost" a ze šklebu vegetujících blbečků, se mi zalíbilo teprv 1924, kdy k staroříšským "Básním" bylo mi možno přiřaditi Obzínou vydaného "Šebastiana ve snu", tam možno meditoval nad hlubokým cyklem sedmizpěvu smrti.

Bohuslav Reynek ze svých samot až v Petrkově až v Grenoblu formoval a ostřil naši vnímavost tak vzácně jako Josef Palivec k okouzlenému přijímání Pula Valéryho, Paula Claudela, Rainera Marie Rilka. Pro mne jsou věty jeho překladu Svatých obrázků z Čech tak definitivní, jakoby je Claudel básnil česky: "Ani rána pohanova surová, ni vzteklost hebetiků..." od začátku až do konce "cesta ... štípků truchlivými vroubena jest, jež se šinou v nekonečno dva a dva" - v fámci tom tkví "sv. Václav" a neměnně i "Pražské Jezulátko": "Chumelí se. Mrtev veliký svět jesti bez pochyby..."

Uzralé a sladké vlastní dílo básnické, neproměnně trvalé zásluhy překladatelské, celý jímavý svět tvarů grafických, utváření nadčasové vlastní personality, tajemné dění symbiosy Čecha s tvořivou Francouzskou: Bohuslav Reynek nezmařil v sobě jediného Božího Daru, Deo gratias!

o sedmém výročí mého propuštění
z vězení 11. května L.P. 1967.

Mistře a vzácný příteli!

Zdravím Vás v upřímnosti srdce a děkuji Vám za dobré a velké dílo! Chtěl bych své přání vyslovit za všechny benediktiny a konečně i za ostatní kněze, za Církev, která vždy milovala krásu vyslovenou v umění.

Celé Vaše dílo je zároveň vznešené i prosté. A Vy sám jste vznešený a prostý. Petrkov a jeho život, ten život bez falešné civilizace a obludných zjevů odpadlého člověka, Petrkov květin a stromů a zvířat a čistých lidí, to bylo pro mne vždy znamením a zobrazením pravého života!

To jsem nedávno znovu poznal z dopisu, který jsem dostal ze země, kterou milujete. Le monde actuel n'est pas un monde humain. C'est un monde fou. Les hommes se croient plus heureux parce qu'ils ont tout un tas de choses "pratiques", mais ... il manque l'important, Une chanson de Gilbert Bécaud dit: " l'important c'est la rose ... " Je crois que l'important c'est en effet la rose. J'allais visiter à un moment de très pauvres gens. De véritables déchets moraux et sociaux. Ils vivaient à 5 dans une pièce dans une ruelle sans soleil. La grande mère se mourrait d'un cancer à côté des enfants naturels de la fille qui avait des amants. Le grand père faisait le ménage. Ils ne voulaient pas sortir de leur déchéance malgré les efforts. Et pourtant un jour on je leur demandais ce qui leur faisait plaisir, ils m'ont demandé: des fleurs! - Ils n'étaient donc pas tout à fait des bêtes en core...

A potom a především Zjevení. Vy jste opět ukázal na Zjevení! Za to by Vám měli poděkovat všichni věrní křesťané a ti, kdo hledají pravdu! Děkuji Vám nyní za sebe, neboť ve dnech temných snad nejtemnějších v mém životě, přes všechny mrákoty i opuštěnost, věděl jsem, že kromě Boha a Jeho světa jsou místa, která jsou zakotvena v Bohu, kde lze odpočinout a přebývat, a mezi ně patří Petrkov!

Bůh Vám dej vše potřebné pro další Váš život, svou milost a přítomnost v denním Vašem životě, svou přítomnost ve Vašem velkém Díle.

Přijměte, drahý příteli a vzácný Mistře, mé opatské požehnání!

Anastáz Opasek OSB
opat břevnovský

I.

Čarodějnice z Blois jede na koníčku
nechat si česat vlasy od větríčku
Ach madame
proč jste tak krutá poránu
k svým kadeřím
s nimiž jste spala sama
v řece na ostrově
touhou mdlá
a zlostí bláznivá
že vaše jedy a nože kruté
nezhubí všecky muže před měsícem
aby ten váhavec a jinoch slabý
si najmul ločku
od prodavače růží konečně
a přišel vám zajet hrstí do vlasů
a zpíval

II.

Čarodějnice z Blois líčí na milence
otrávené věnce
Přičichneš k plané růži
a už ti nic nepomůže
křídla povadnou
tvá vraní křídla sláva větrů
dotkneš se pentlíček
a dlaně zahoří jak vích
Čarodějnice navečer zapláče
hranostají slzou
Je mi ztíží 17 let

III.

Čarodějnice z Blois ráno zpívá
Lesní zvěř i ta polodivá
bílý kůň na vinici
a také hnědák v janovcích
zšílí
Jenom čáp přešlápne z nohy na nohu
a vážně vážně
zabije zmiji
Čarodějnice s achátovou miskou
přijde sebrat jed

Paříž 8.-10. května 1966

Děkuji pro pane Volke
chvilu později

Básníku Bohuslavu Reynkovi
pozdrav k jeho 75. narozeninám

Nedovedl bych popsat tu zahradu, do které jsme vstoupili hledat pana Reynka. Nemohu rozhrnout slovem její houštiny. Když do ní v duchu zase vstupuji, cítím, jak mi zarůstají ústa. Ztrácím se v jejích zelených skrýších. A tu ji teprve slyším vnitra šumět její řečí, zpívat jejím zpěvem.

Nedělám nic jiného, než její majitel. Majitel v pravém slova smyslu. Aby ji opravdu měl, dal jí růst po svém. Daroval ji ptákům, motýlům, broukům. A sám se připodobnil jim. Proto jsme ho hned nanešli. Nebyl ani v besídce na konci zahrady. Seděl nepohnutě, jak bylo jeho zvykem, v některé z těch zelených skrýší a naslouchal ptákům. Aby je dokonale vyslechl, bylo třeba se dokonale ztratit, proměnit cele v naslouchání. Jsme v jeho zahradě, ale majitel nikde. Z dálky drkotá vůz, "litanie kol a cest". Jsme v jeho verších, ale básník nikde.

Chateaubriant v knize La réponse du Seigneur vypráví o mladém muži, který se setká se starcem na osamělém statku. Stařec zasvěcuje jinocha do tajemství vnitřního života: jako motýl, žijící na určitých rostlinách, nabývá podoby a barev jejich listů a květů, tak lidská duše se připodobňuje Bohu. Pan Reynek měl tu knihu rád, našel v ní sebe, svou tvůrčí metodu: duše ztrácí své vlastnictví - má-li vůbec co svého - aby se nalezla v plnosti života. Co platí pro mystika, platí i pro básníka. Zprvu hledá sebe, svůj tvar, barvu, tón, než pozná v zralém věku, že to vše lze nalézt jen v harmonickém celku. Pak i básnění se stává modlitbou. Jako základem modlitby je Buď vůle tvá, a nikoli má, tak i podstatou zralé básnické tvorby jsou věci, věrné zpodobení jejich krásy, nikoli mé. Tomu jsme se naučili u pana Reynka.

Vše se modlí u mne,
okna zavřená i otevřená,
dveře zavřené i otevřené,
podlaha prostřená tvrdě,
siné zdi holé,
vzepjatá střecha

My se již modlit neuměli. Nebylo v nás dost pokory, abychom přijali v sebe jiné. Žili jsme v době, kdy každý hledal jen a jen sebe, svou "originalitu". Neměli jsme dost duše, dost hloubky - dost země.

Z e m ě chyběla našim kořenům. Vyvrácení viseli jsme v prázdnu, v pouhém duchu, v pouhém "sebeobětí", jak by řekl Klíma. Pouze v sobě a - jak jsme potom poznali - ve ztrátě a žízni po sobě. Země chyběla naší vyvrácené, do prázdna se rozvětvojící duši. A z této ztráty a prázdna rostla, rozvětvovala se naše podivná nesrozumitelná poesie. Rostla zase jen do ztráty a do prázdna. Rozvětvovala se kořeny vzhůru. Ani zemi ani nebe nemohla nalézt. Kořeny do nebe se nazapustí ...

Proto tak rádi jsme jezdili k panu Reynkovi pro kousek země. Myslím, že mnoho básníků, mnoho květů poesie, vděčí za Vaší živnou hlínu, pane Reynku!

Vladimír Vokolek

Ostrava-Mar.Hory,dne 17.května 1967

Pan Vlastimil Vokolek

P a r d u b i c e

Milý pane Vokolku,

děkuji Vám trochu opožděně za Váš nedávný dopis.Ten list ručního papíru byl bohužel trochu zmačkan-pošta!-doufám,že by Vám to nevadilo,jestli se ovšem ta moje stránka bude pro tu významnou příležitost z Vašeho hlediska také hodit...

Na pana Bohuslava Reynka si vzpomínám velmi často.Ani snad nevíte,jak mě mrzívalo,když jsem před několika lety slýchal/jednou i četl v dopise!/žá má různé těžkosti.Pokoušel jsem se tehdy tu a tam na tu více než trapnou věc upozornit.Ale jistě také víte,že se některými věcmi nedalo hnout.Kromě toho jsem měl různé :půtky a šarvátky se svým,,mateřským podnikem,, , SNKL,takže jsem se se svou prací octl dost na ^{ve}dlejší koleji.T's tím že to šlo odtud z Ostravy zvlášť ztuhla.Zní to snad dnes už neuvěřitelně,ale mnozí lidé ani nevědí,jak těžce se ještě i teď rodí některé knihy/překlady,atd./Stač být na kordy,,s některou redakcí,znelíbit se editorovi některého díla-v mém případě to bylo u Cervantesa!-a vznikají situace skutečně absurdní.

V poslední době jsem měl velkou radost z uznání Reynkova malířského díla.Teď možná konečně budou různí papoušci,kteří před řádkou let,,nevěděli,,⁽²⁾že takový B.Reynek u nás žije a tvoří,lamentózně opakovat,jak se ^{ona}křivdlo.A je zde také jeho básnické a překladatelské dílo!Škoda,že aspoň k tomuto jubileu nemohla vyjít celá knížka o žigotě a díle jednoho z našich nejpoctivějších!...To je ostatně naše bolest:nemáme dnes vlastně u mnoha a mnoha básníků-z minulosti,z našich let!-nějaké pěkné menší výběry,jak je vydává na př.Segher

Škoda také,že nevycházejí nějaké bibliofilské svazečky.Je tolik věcí,které unikají třeba i pražským velkopodnikům,anebo vycházejí s mnohaletým zpožděním.- Těším se,že se někdy ozvete.Vzpomínám si,že jsem byl před lety u Vás v Pardubicích! S přátelskými pozdravy k Vám domů srdečně Váš

P.S. Stála adresa z Š Ostrava-Mar.Hory-Mar.Hory 17.května 1967 L.S.

N ě k t e r é h l a v y,
s ě a t é h r o m ů m,

se ještě koulí
zevnitř skal.
Dál není známo, kdy se komu
koulívá zevnitř,
co kdy stal,

je po bouřce.
A po neděli,
po něčem pořád
mimo nás.
Jestli je Bůh,
mělo se mu to sdělit
včas ...

Panu Bohuslavu Reynkovi
s vděčností
k pětasedmdesátinám
L P 1967

Jiří Pištora

Au poète, peintre et traducteur

- B. REYNEK :

Ces quelques gosettes /reveries.../

Assoifé, jusqu'à la moelle,

Sauvé soudainement

- Source, fleuve, citerne ; un verre écarlat ? ...

Une douleur plus lancinante le terrasse,

Et respirant à peine,

Déjà aimerait

D'être emporté

par un aigle audin ? -

Vers quelque azur indomptablement libre...

: - de son ami d'auteur, et ne
toujours

Ostrava- Mar. Hory

Z. Š.

Mai 1967

milý pane Vokolba,

Váš dopis jsem dostal včera
ve čtvrtek. Pro krátkost času
jsem poslal jedné básně a
posílám dopis ihned, abyste
měl čas rukopis dít svázat.

Měl jsem opravdovou radost,
že jsem Vás po tolika letech
viděl. Glibeně verše Vám pošlu,
jakmile je dostanu od K. Černého
zpět.

Indečtí Vás pozdravují a
děkují upřímně bratři na vzne-
šeného beránka, který se pare
misi liliženi.

19. 5. 1967

Váš Jan Vokolba

Bohuslavu Reynkovi
k jeho pětasedmdesátinám
s přáním

Božího požehnání
uctivě Jan Dokulil

19.května 1967

VĚČNÁ LAMPA

Oč více ústa poskvrněná
vzývat tě musí, Maria,
než vlny hor a mořská pěna,
než propast krásy veškerá,
lipové řasné jinotaje,
tmou vonné, ztmělé klekání,
když sluha tvůj tě vzpomínáje
pryč síly pekla zahání.

Když provaz třikrát podtrhuje,
vzvedá kotvy naše loď
a přídí k hvězdám temnem pluje,
na plavbě té nás doprovod,
Maria, hlase v strážném koši,
ty Všemohoucí v modlitbách,
ať Lampa věčná, nepokouší
tvé malé děti smrt a strach.

Až v ticho mračné svrástí čelo
Hospodin soudě příkoří,
jež před ním páchat nám se chtělo,
o Světlo, kéž se rozhoří
přímuv tvých olej před oltářem,
a vypros, Srdce, dokola
krev sedmibolestnou nám na zem,
ať celá v ohni vzplápolá,

ať celá vzplane jedním rázem,
jako když po vzkříšení hořel zvon,
jak v letnicích v blesku srážném
hřměl oheň láskou v tichu tom.
Ze srdce tvého v srdce jeho
vzplyň milosrdné škubnutí,
ať Boha mírně shlížet, Něho,
k nám, květům zrudlým přinutí.

Praga 22. 5. 1967

Vážný pane,

s radostí jsem přijal Vaš list
a ještě s větší radostí jsem napsal svůj příspě-
vek do Stránky, protože si p. Reyna věnuje
mým ještě větší lámbě, ale především ještě
větší a hlavně čtení. 2 křesťanské Stránky
kde mi ještě radost.

Děkuji Vám a srdečně
projevem upřímně a oddaně.

Váš

Jaroslav Med

J. Med,

Praga 61

číslo 52

P.S. Pochybně, promim, že odpovím zprávu
táto, ale nemohu jsem se mi na své
stomat v Praze tak velkou táto. Mnohým
se teď opožďuji a doufám!

Prostějov 6.8.1967.

Vážený a milý příteli,

Vaše zásilka přišla dva dny před naším odjezdem na krátkou dovolenou : ihned jsem údaje přepsal, ale nestačil jsem už , abych Vám lístky vrátil a poděkoval Vám za Vaši přátelskou spolupráci. Činím tak teprve nyní a to ihned, jakmile jsme se vrátili. Prožili jsme moc hezkých pár dní na Vysočině a teprve konec pobytu byl ^(přesně jako předtím?) ~~maličko~~ nepříznivější. Byl jsem též na skok ve Staré Říši, především mi šlo o některé doplňky z dokumentů o vztazích Josefa Floriana k G. Rouaultovi. Je to moc krásná kapitola o přátelství českého myslitele a editora s velkým francouzským malířem. Florian nám Rouaulta objevil o rok dříve, než Vollard Francouzům. V jednom dopise asi z r.1913 ~~zakončuje~~ Rouault : „Bien amicalement à vous mon cher Florian : ami des artistes, qui ne vendent pas leur art." Mezi básněmi, které Florianovi posílal (několik z nich otiskl J.Portman ve svazečku „Types", vydaném ¹⁹³³ ve 4 exempl.) je též jedna k poctě J.F. : Dédicase - Josef Florian / regarde à l'Orient / la belle caravane / que guide l'Étoile / jusqu'à l'humble étable. / - Doux pèlerin / souriant / en portant la Croix. / Glorifiant Dieu / Les Saints et le Preux / et aidant le pauvre / à gravir la côte /.

Nakonec ještě jedna poznámka o Vašich lístcích. Je mezi nimi i / ^{lami} údaj o soukr.tisku ing.J.Olivy vydaném k prvnímu výročí úmrtí ^{lami} Suzanne Renaud - Reynkové. Jistě znáte i druhý tisk Olivův v němž je bilingva básně S.R. „Entre chien et loup - Mezi psem a vlkem", stejně upravený, Ciprou vytištěný, ale s jiným barevným leptom B.Reynka. Je to v mém seznamu předposlední bibliografický celek z Reynkových překladů (uspoř. chronologicky). „Les Champignons - Houby" vydal ing.J.O. několik měsíců po onom ^{psu} psu a vlku.

Ještě jednou Vám mockrát děkuji za Vaši laskavost a opravdu přátelskou pomoc a přeji Vám vše dobré.

Srdečně Váš

Fr. Sláma

NB. Potěšil jste mne zprávou o Vašem panu bratru Vladimírovi. Mám z toho upřímnou radost a pěkně ho zdravím!

Prostějov 15.7.1967.

Vážený a milý příteli,

děkuji Vám za Vaše psaní i za laskavé upozornění, pokud jde o Reynauda : chybně jsem to opsal ze záznamů Halasových. Pan Babler mne upozornil na chybu, ale podle Vašich úplnějších údajů jsem si podrobnosti opsal ^{leš} (pro tisk pořizuji jen tak zvanou malou bibliografií). Lístek Vám s díkem vracím zpět.

Strnadovo vydání (též záznam Halasův, ale bez udání podrobností) marně sháním, Janečkovu jsem měl v ruce, poslal mi je pan Janeček, který mi psal zajímavé podrobnosti. Cituji : „ Adresu pana Reynka mi dala paní Halasová. Nějaký čas jsem byl s ním v písemném styku.

Vyšlo tehdy 40 výtisků (39 exemplářů je označeno „zkušební výtisk“ - to bylo opatření proti tomu, že v té době byla činnost tato velice přístně stíhána) . Tiskl jsem to s paní Jiřincovou a panem Bujárkem na ruční Bostonce. Přesný popis barevných linorytů je v mém soupise grafiky vydaném Hollarem. - Grafiku pana Reynka znám a mám ji velice rád. Již tehdy mi pan Reynek posílal své suché jehly, které jsem jako člen jury dodával a prudce obhajoval v Hollaru. To víte, bylo to v době vulgarismu a náboženská tematika Reynkových grafik byla silně na závalu. Přesto ale vždy na výstavě nějaký ten tisk zůstal."

Toto se mi zdá velmi zajímavé a učinilo mi to Otou Janečkem velmi sympatickým. Můj bibliografický záznam pro tisk je :

LAFONTAINE Jean de : Sedm bajek. Ludmila Jiřincová a Oto Janeček Praha 1953. Šestý svazek edice „J " . Typo V. Bujárek . Linoryty, ed. značka, obálka a úprava O. Janeček 39(5) s.

Pokud jde o Váš sborníček, byl bych Vám moc vděčný, kdybyste mi mohl laskavě sdělit jména účastníků, případně znění tiráže a počet stran. Potěšili jste jistě pana Reynka : v tisku bylo moc málo zpráv o jeho jubileu, Literárky jen pár řádek vztahujících se k večeru ve Viole, jinak jsem v pražských novinách nic neviděl (nebo jsem to přehlédl?) v brněnské Rovnosti jsem uveřejnil krátkou noticku, vyšlo 1.6.1967.

Nakonec bych Vás prosil o zaslání oněch lístků z Archů. Zítra mi začíná dovolené a už před časem jsem přemýšlel, jak bych sehnal komplet Archů k excerpci. Moc byste mi pomohl, kdybyste dovolil, abych si údaje mohl poznamenat. Nakladatelství po počátečním rozběhu najednou zabrzdilo a slibují, že knížka vyjde až v r. 1969. Původně to měla být nakladatelská novoročenka a tak by to ^{bylo} vyšlo ještě letos. Chtěli prý aby tam byly záznamy bibliografická a některé věci Reynkovy a Čapkovy, aby to bylo větší a tím se to odsunulo. Hlavní důvod však jistě je poma-
lost našeho polygr.zařízení.

Podoba pana Reynka od M. Floriana se mi zdá moc hezká a také mi to potvrzují jeho přátelé, příznivci a čtenáři, jimž jsem ji zaslal. Možná, že ji přijmou do té naší publikace, ovšem nemám ponětí, kdo to bude dělat po stránce úpravy a výzdoby a zda se mu to bude hodit. L. Kundára by to chtěl mít v knížce, stejně jako Florianova J. Čapka.

Vončím srdečnými pozdravy a moc se těším, že mi ty lístky pošle-
te. Budu ještě týden v Prostějově a rád bych si lístky opsal.

Váš

W. Bohus from Vorlíčky.

Průstějov 9.5.1967.

Milý a vážený pane Vokolku,

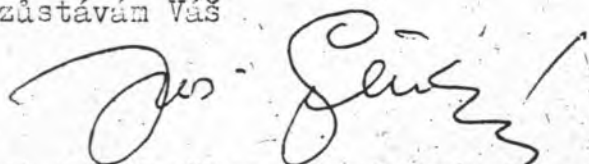
Vonečně Vám mohu poslat všechny Vaše lístky s bibliografickými údaji týkajícími se tvorby pana Reynka. Dopsal jsem i veškeré práce vyšlé v časopisech i když snad nám to nedají do chystané knížky (jak jsem Vám už sdělil, nevyjde vůbec v tomto roce a ani v příštím to není zajištěno)

Posílám Vám též ⁴dvacet listů ručního papíru na nějž jsem napsal pár slov týkajících se připomínek mého prvního setkání se staroříšskými tisky a s překladatelem Bohuslavem Reynkem. To bylo ještě v době, kdy jsem byl na střešní škole, jen si nemohu vzpomenout, kde jsem vlastně tu věc koupil: bylo to někde u knihkupce, ale je to nějak divné, poněvadž pan Florian v té době s knihkupci nepracoval; tak nevím. Napsal jsem Vám to rád, ovšem nevím, jak budete spokojeni (pozdravujte pana Miloše Vodičku). Opravdu nedovedu něco kloudného napsat a nejhorší je to u mě s grafickým projevem. Psát jsem opravdu už zapomněl a když píšu ručně, jde to přece jen pomalu a tak mi zase utáknou myšlenky atd. Prosím, opravte, pokud by tam byly chyby.

A nyní ještě mám k Vám velkou prosbu: Nevím nic o těchto knížkách, které pan Reynek napsal či přeložil: B. Pastoralie, S. Renaud, Duše, Louis de Cardonell, Svaté Terezií Ježíšově, P. Claudel, Patro velkých ód, týž, Tři básně z války, Schmied, Carlos a Nicolas, Poutní píseň k Matce Boží (tu znám ani autora). Pokud byste tato díla znal, prosím o bibliografické údaje. Byl bych Vám velmi vděčen, kdyby to mohlo být co nejdříve. Už předem Vám děkuji.

V tom výstavním katalogu Římském se mi moc líbí^{ta} okolnost seznámení pana G. Stixe s panem Reynkem přes Trakla.

Nakonec Vás srdečně pozdravuji, děkuji Vám ještě jednou za Vaši obětavost a laskavost, přeji Vám vše dobré a zůstávám Vaš

NB. Mám Vám vyřídit pozdrav od Sáši, který mi právě přinesl od Ludvíka Kundery římský a pražský katalog i rukopis předmluvy Jiřího Šerých při zahá-

jení pražské výstavy . Posílám to právě zpět do Prahy i s plakátem výstav-
ním (přes který se právě pan Stix s Reynkovým grafickým dílem při své náv-
štěvě v Praze seznámil). Do Brna pojedou asi za 10 dní, stavím se i u L.K.
vrátil se z Kar. Varů, není mi ovšem známo, jak se zotavil. V každém pří-
padě má mnoho práce, jak sděloval Sášovi.

První otištěné číslo B. R. - žurn v Moderní revue
(1914) Je to mikolík lučmí Fr. Jermase
a tuší che pínem věu B. R.

V Nam et Vetur c. 17 (1915) je Reynkov
fůlch Larbey a Hureilly.

Frostejov 13.5.1967.

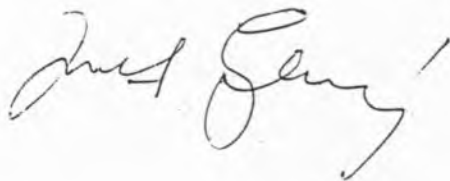
Vilí a vděčný příteli,

Jsem Vám velmi zavášen za Vaši laskavost, děkuji Vám za ochotu.
Napsal jsem si údaje a listky Vám raději hned vracím. Ještě jsem se dozvěděl zajímavost o překladu LaFontainových „Dajek“ : Jan Rejnek to vydal poprvé v Aventinu v roce 1920, to jste tiskli tehdy u Vás. V roce 1953 vydala paní Jiřincová ve své edici „Já tisk“, v němž jsou dvě s Dajek a ilustrace kreslil Ota Janeček. Paní Jiřincová je nějak churavá a požádala mne, abych se obrátil na O. Janečka o přesnější bibliografické údaje. Kdybyste snad o tom nevěděl, poslal bych Vám jen tišlátná data. A potěšit by vyšly „Dajky u Strnada“ - to by snad mohlo být někdy začátkem let čtyřicátých za okupace. Dosud se mi to nepodařilo přesně zjistit.

Potešila mne Vaše zpráva o tom, jak se scházejí ruční dvojlisty k počtě jubilanta. Episobíte Janu Rejnkovi velké potěšení : jste oba moc hošní!

Ještě jednou Vám pevně děkuji, zdravím Vás a přeji Vám vše dobré.
Panu Vodičkově vřelě prosím též moje pozdravení.

Srděčně Váš

472-12/1

Prostějov 29.4.1967.

Vážený a milý pane Votobku,

Chystám se už dlouho, že Vám napíši a poděkuji Vám za Vaši laskavost týkající se bibliografie. Když pan Kundera odjížděl do Karlových Varů na léčení poslal mi Vaše kartičku, a na druhý den další doplněk, který jste mu poslal, když vypravoval zásilku pro mne. Čekal jsem, abych to připravil pro tisk a odeslal nakladatelství. Provedl jsem z toho původní práce, a knižní překlady, udělal jsem ještě výstavu a cykly grafik. Časopisecké věci nerozepisují, poněvadž by to nemohli všechno do připravované publikace vměstnat, ale citují všechny časopisy i sborníky i ročníky v nichž jsou překlady a původní práce. Je toho opravdu mnoho a je obdivuhodné co záslužné práce vykonal umělec o němž se tak dlouho mluvílo. A když o něm nezval promluvil, pak jsem proto, aby jim potřebl Kalasu a naopak. Právě L. Kunderovi patří zásluha, že proti názoru Kalasova se postavil. To ovšem bylo v době, kdy se nedalo např. o Traklovi hloupostně uvažovat. Jsem proto rád, že se ujal i chystané publikace. Podle posledních zpráv je to příznivě přijato, ovšem jiná otázka je, kdy knížka vyjde. Když jsem loni v létě věc nabídl nakladatelství, domníval jsem se, že věc bude venku alespoň koncem jubilejního roku Reynkova i Čapkova. Vzpomeňte si, jak to vše u Vás dlouho trvalo, aby dílo vyšlo! Tomu by dnes žádný z mladých lidí nevěřil.

Ve Vaší zásilce je i záznam o katalogu římské výstavy. Byla prý velmi úspěšná, zvláště studenti byli nadšeni. V první stati katalogu od G. Stixe jsou obsaženy moc zajímavé souvislosti s G. Traklem a Reynkovou objevitelskou prací překladatelskou. Bude z toho mít radost jistě ^{pročtení} L. Kundera. Chci mu katalog poslat po Sášovi hned po prvním květnu. A současně i katalog pražské výstavy, který jsem právě dostal od Jiřího Šerých, který loni připravoval výstavu R. a do katalogu napsal moc hezkou studii. Letos připravil výstavu pro Havl. Brod a také pro pražskou Violu. Bude tam uspořádán

v květnu před R.narozeninami večer, výběr připraví Jaroslav Med, autor
statí o R. v loniském Programu v Ústí nad Labem (srpen 1966).

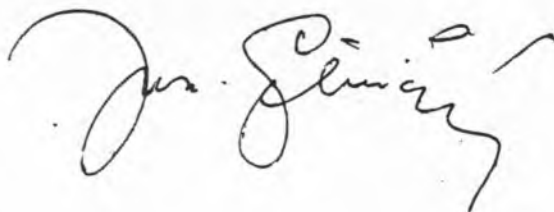
Vaše listy Vám vrátím, jakmile navážu spojení s Wunderou a sdělím
mu, že mám věc již celkem připravenou. Zároveň se musím informovat, zda by
snad ^{nebo} nemohl přijít v úvahu i příspěvek časopisecký.

Poslal jste mi ruční papír pro rukopisnou publikaci reyn'ovskou. To
mne sice potěšilo, ale přece jen se domnívám, že takj přínos nebude udale-
ta tak významný, jak by toho Reyner zasluhoval. Tu přicházejí především
v úvahu dlouholetí jeho přátelé, jako ste Vy, pan Dabler, pan Fojer,
bratři Šerych, pan Ing.Oliva, Michael Florian a mnozí ^{další} byby aspoň
byla ^{na} připravovaná knížka venku, mohl bych napsat pár slov o její genezi.
Nebudete se jistě na mě slobit, když můj příspěvek bude stručný a oprav-
du méně významný než jiné. Myslim však, že by bylo hezké, kdyby Vám něco
napsal pan Wundera a případně pan Jaroslav Med, Máanova 32 Praha 6. Nebo
paní Dagmar Malasová manželka F.M.Malase, která sestavovala Reynerovu bi-
bliografii pro nejakou práci diplomovou, nebo tak nějak. Um slíbno, že
mám to zapíjči. Ioněvadě to př. přehrádi R. možná, že tam ještě něco naj-
deme. O tom bych Vás ovšem upravil. Adresa Malasů je nyní Brno Heinrichov
25. Malasové (oba bratři) se stěhují do Brna, v. senili by t. na Štichlavce 7
v Praze 6, za něco v Brne. Mě budou přestěhování (to bude brzy) najde v m.
žáka a bibliografii v. uvedne.

Pana Vodičku pevně pozdravuji a teší mě opravdu, že tolik mladých
umělců má k Reynerovu dílu tak krásný poměr.

Ještě jednou Vám moc děkují za Vaši laskavost a ochotu, pevně
Vás pozdravuji a přeji Vám vše dobré.

VMS

Prostějov 23.2.1967.

Milý a vážený pane Vokolku,

především Vám vyřizují pěkné pozdravení od Ludvíka Kundery, jehož jsem včera navštívil. Připravuje totiž edici listů Josefa Čapka Bohuslavu Reynkovi a já mu pomáhám vypracováním poznámek, chronologickým uspořádáním listů atd. L.Kundera chce v oné publikaci přinést i dokumenty obrazové, to je reprodukce titulních listů, obálek i grafiky z Reynkových, případně Florianových ^{listů} o nichž je v korespondenci řeč. Mimo to také ukázky próz a básní Reynkových z toho období a ze zmíněných tisků. Věc vyjde v Bloku, možná, že už koncem roku, takže přece jen stihneme obě výročí umělců o něž půjde. Už jsem Vám o tom psal, když jsem Vás žádal o určité informace, poslal jsem mu i materiál, který jste mi laskavě poskytl a také jsem požádal pana Reynka o zapůjčení dopisů M.Jacoba. Oba jsou už odfotografovány a doufám, že ^{aspoň} jeden ve faksimile v knížce bude.

A nyní jde také o věc, kterou L.K. pověřil mne, prosí však velmi, abyste mu laskavě vyhověl. Velmi rád by nahlédl do bibliografie Reynkových prací, kterou připravujete k 31.V. A rád by z ní také citoval určité části týkající se opět našeho tisku. Samozřejmě s Vaším laskavým svolením a s citací Vaší práce, která bude stejně hotová dlouho před naším tiskem. Mimo to by Vás prosil o zapůjčení Obrany Tartuffovy, rád by otiskl aspoň jednu věc z tohoto překladu. Prosím Vás, abyste byl tak moc hodný a zaslal mu tyto věci na adresu Ludvík Kundera Dimitrevova 12 Brno. B,1 bych Vám vděčen, kdyby se tak mohlo stát pokud možno co nejdřív, rád by to vše co nejdřív dal nakladatelství, víte sám dobře, jak to nyní s lhůtami tiskáren vypadá.

Přimlouvám se ovšem, abyste mu i laskavě poradil případně, bude-li potřebovat nějaké informace. Vždyť Vy jste vlastně nejlepší informátor v takovém případě, poněvadž jste po Florianovi byl s ^{Reynkem} ~~ním~~ nejdéle ve styčích (ačkoliv možná, že to není zcela pravda. Florian se s ním seznámil v roce 1914 a byli přáteli až do smrti F.v roce 1941, to jest 27 let a R.

znáte asi déle, že ano?).

Srdčně Vás pozdravuji, vyřizuji Vám pozdrav od pana Eablera, s
nímž jsem mluvil oněhdy v Olomouci : když šel k autobusu, nesl mu listo-
noš dopis od Váš, který prý nemohl ještě přečíst a těšil se, že po návra-
tu domů se do čtení ihned dá.

Velmi srdečně pozdravuji a těším se, že Kunderovi napíšete.

Váš :

Jan Štěrba

AB. Kdo je to ten francouz, který v Ústí
nad Labem v 8. číslu (1966) europian

řekl B. Berger ?

A kdo je autorem polsky M. Jacobu
na Vánu krásném prospektu Obráz
Tavířky ?

Drahý pane bohuslave Reynku -

Když tu na Kampé byla před lety Vaše paní, řekl jsem si: kněžna. Ale to už dávno před tím jsem věděl, že jste vzácná bytost, básník a grafik samosvůj a překladatel objevitel. V podstatných hodnotách národa jste ryzost sama. A abyste byl a žil zde ve zdraví ještě mnoho let, přeju ze srdce upřímného. Vždyť Vás mám rád, opravdivě rád .

A hleďte : dosejpá se na třetí k ránu
a z francouzského velvyslanectví tamhle naproti
/přes Čertovku/ zrovna začíná zpívat kohout.
Zpívá na Vaši počest . Není to krásné ?

Hluboce Vám oddaný

Vladimír

Iolan

Ustimate, p'elch-
vz Tē pozdnyj
Tij stov'
Uedim' H

Brno 14.3.1967.

Vážený a milý příteli,

mnohokrát jsem si v těch uplynulých letech vzpomněl na Vás, na Vaši rodinu i na tu kouzelnou starou tiskárnu! Jsem rád, že mě pan profesor Glivický uvedl na Vaši stopu, mnohokrát Vám děkuju za zapůjčení Jacoba a vracím jej.

A těším se, že nezůstane jen na této výměně dvou listů:

že se mi podaří uskutečnit ten čapkovsko-reynkovský tisk, že od Vás pro něj dostanu reynkovskou bibliografii a že Vás zas jednou uvidím.

Upřímně Vás zdravím!

Váš

Josef Kunc

Bohuslav REYNEK

H E R B S T A B E N D

Ein hoher schwarzer Baum,
nackt, darin die Mondsichel leuchtet :
ein Silbernest...

Sie fischten den Teich leer,
schwarz angeschwemmter Grund,
ein Silberfisch funkelt drin.

Der Mond, er blickt ihn gütig an,
die Stummen Reden silbern.

Doch mein heisser Herz,
getaucht in blauen Abendduft,
ergötzt sich am Honig des Menschenlebens,
von Hoffnung brennend
wie eine reine Lampe.

Oh, stünde Gott jétzt auf, um uns zu sehen. ...

Autorovi k pětasedmdesátinám

O. F. BABLER

V Decimě 13. VI. 1967

Milý Vlastimile,

jsem rád, že se Ti přístěnek líbil,
jeu aby se také líbil Rezekovi. Ulyšim, že
starý kůr už to ani číst nebude. Já bych
ho rád letos navštívil nejraději v Tebou.
A sice v první týden měsíce (začátek
července). V ten čas bych přijel do P.
oznám Vojnirovi, neboť bych jel hlav-
ně se podívat na jeho kotelny. A pak
k Rezekovi. Proti Te ukaž mi nález
o Louis a dej mi vědět.

Milý týden jsem dělal strokové
korektury své knihy. Bude mít 140 str.

Znova o faktické existenci hodičárů
Františka Belouška mile uvědomit. Kou-
pil jsem se předtím v Praze k věci všim,
byly sice v hrozném stavu, ale po vyčištění
se zaskvěly křídou a velmi dobře bijí
a jsou. Jsou na jemných alabastrových

koniec a v báni Atlantis budú o nich ešte
přirovnání k Herkulovým sloupům.

Těšme se, že letos k nám přijede,
jak píšeš. Ale počkej, a dále po 15. čer-
enci. Ženo jede před tím do lázní. Proto
v prvním týdnu přijede do P.

Vojenské !

zaujímá nás, podmodeli k nám
faraři (přijel z Litoměřic) se dostaly
zkušenosti o tvé práci. Chlil by, když u
kotel v. Františka v Podmoklech na
němž' uvažoval. Mluvil jsem s ním,
přítelství k němu hl. Dr. Rácl. Potřeba úřady
by ušly. Sám má v hotovosti 700 Kč.
Potřeba je práce: Kotel (někdy to byly náklady)
na místo prataru, který je rozbit
oslabující sloupek. Snad jen kněžíte
je uhovíre' no mluví' dříve. Ovšem,
musel by to sám vidět. A tak přijed!

Zdraví věrný Váš

Kadince

Vdělám 18.5. 1967.

Milý bratře,

pročtení tvý mag' vřikáček. Mám za
to, že budeš idem psát o 'Regulaci'. Kolo ho
zda' líbe, uří Ty? Rád bych, kdybys. m' mýj
vřikáček poslal k vřikáček. Jak ji domní
dávám, co jsem k němu psal, potom co
konec? Tehdy jsem byl tak v úlevě, že
~~nikdy~~ jako já dím. Mám uctívání
sluší věta - uctívání sluh' čas.

Vřikáček vřikáček mag' porovná. At' vřikáček
v domě, c' o vřikáček, uctívání vřikáček
v obou (odpovědi do Regulace uctívání).
Mý tam teď se žijem na světě a zemi,

• křivou a kameň, zablácené zadrž.
Křivá práce. Břehovládání slyk se zemi -
cnyl zřvota-mu.

Doufám, že také Ty přijedeš do ulce.
Život a křiv, jeho naše práce, uair vety.

Zdraví Vaš vřelou

Trž.

Vladimír

P.S.

Mám staré hodiny ozvečue'

" Franz Pielaschek ins Paudubitz "

Je možné zjistit jeho adresu v Paudubitz,
kde a kdy? Je to srozumitelné.

Prostějov 6.8.1967.

Vážený a milý příteli,

Vaše zásilka přišla dva dny před naším odjezdem na krátkou dovolenou : ihned jsem údaje přepsal, ale nestačil jsem už , abych Vám lístky vrátil a poděkoval Vám za Vaši přátelskou spolupráci. Činím tak teprve nyní a to ihned, jakmile jsme se vrátili. Prožili jsme moc hezkých pár dní na Vysočině a teprve konec pobytu byl ^(pobyt jako vždy?) ~~maličko~~ nepříznivější. Byl jsem též na šok ve Staré Říši, především mi šlo o některé doplňky z dokumentů o vztazích Josefa Floriana k G. Rouaultovi. Je to moc krátká kapitola o přátelství českého myslitele a editora s velkým francouzským malířem. Florian nám Rouaulta objevil o rok dříve, než Vollard Francouzům. V jednom dopise asi z r.1913 ~~zakončuje~~ Rouault : „Bien amicalement à vous mon cher Florian : ami des artistes, qui ne vendent pas leur art." Mezi básněmi, které Florianovi posílal (několik z nich otiskl J.Portman ve svazečku „Types", vydaném ¹⁹³³ ve 4 exempl.) je též jedna k poctě J.F. : Dédicace - Josef Florian / regarde à l'Orient / la belle caravane / que guide l'Etoile / jusqu'à l'humble étable. / -
Doux pèlerin / souriant / en portant la Croix. / Glorifiant Dieu / Les Saints et le Preux / et aidant le pauvre / à gravir la côte /.

Nakonec ještě jedna poznámka o Vašich lístcích. Je mezi nimi i údaj o soukr.tisku ing.J.Olivy vydaném k prvnímu výročí úmrtí ^{lami} Suzanne Renaud - Reynkové. Jistě znáte i druhý tisk Olivův v němž je bilingv. básně S.R. „Entre chien et loup - Mezi psem a vlkem", stejně upravený, prou vytištěný, ale s jiným barevným leptem B.Reynka. Je to v mém se namu předposlední bibliografický celek z Reynkových překladů (uspoř. chronologicky). „Les Champignons - Houby" vydal ing.J.O. několik měsíců po onom ^{psu} ~~psu~~ a vlku.

Ještě jednou Vám mockrát děkuji za Vaši laskavost a opravdu přátelskou pomoc a přeji Vám vše dobré.

V I O L A

si Vás dovoluje pozvat
na slavnostní večeř k 75. narozeninám

B O H U S L A V A R E Y N K A

V pořadu nazvaném R T Y A Z U B Y

účinkuje Dagmar Sedláčková a Miroslav Doležal

Scénář J. Med - Připravil Vladimír Justl

29. května 1967 ve 20 hodin

VIOLA - Praha 1, Národní tř. 7 - tel. 241564

o výhledy čes. se vyvíjející takové přípravy
ve sborníku po technické stránce - viz.
1. ep. - pozice dopisů dle přes. a prázdnin
o vyhlášení odpovídá na tyto otázky:

- 1) termín obdržení materiálů rukopisů tím.
- 2) jakým způsobem mají být přehledy.

Také, pochopitelně jsou správné
Tato myšlenka, postel jako místo pro
listu rukopisů papíru, abychom měli
nepřetržitě některé rukopisy připravené. Tyto
listy spolu s dalšími pak rovněž a
rukopisem knihy vinné jsou Regulací
a jeho vyhodnocení

ale fakt o to, že máme prouti mu

aly list nebo na přelomky - tj. na
4 stránky (jak je práva také dopis), nebo
máme prouti po obou stranách. Již jsem
po jasně (resp. po druhé straně straně)
od které strany arch máme prouti -
od nespěšení nebo od rovné ruky.
(prázdnin o informacích v obou směrech
4+1 napi. nespěšení nahoru a nespě-
rování nahoru a dolů ap.) A nahoru
jak široký máme nechat okraj - vlny
a levé strany, kde se bude vlnit.
To je doplnění vše. Pokud se tím
ty otázky budou řešit rukopis, celá je
to papírová, co přispívá do psaní

slavnika, a tak nám je prominěte.

Čekáme sice vše do Prahy, ale
budeme obý tyden - tj. až do 20.
nitra větrá. Proto bych těs prosil,
abyste dopis poslal na adresu:

F. X. H., Na Štáhlavce 7, PRAHA 6.

Konečně a nativními a stěžími
pochopení na nás vše

Váš

František X. Hlubek

2. Juni 1961

Lüftung pane

Stückpane beim zu 200.

Heran zum probieren zu 200. in 200.
nein persönlich rechnet die abgaben aber
nicht pane B. Rechner. Zudem in 200.
ist abgaben zu 200. 200. 200.
ist - 200. 200. 200. 200.
to 200. mit zu 200. 200.

Alle mein mein 200. 200. 200.
by mit 200. 200. 200.
200. 200. 200. 200. 200.
pan Rechner 25. 200. 200. 200.

V Praze: 22. V. 1967.

Vážený a drahý pane Voholku,

perličky

Vám slíbené texty, snad se brzo ho-
dít. Měli-li mi mluvit jinak nic stře-
ho, tedy aspoň nějak takový byl.
A snad je tedy proto pane Regner
příjem.

Pohled je o Vaše první, velmi
růz je příjemním. Pojedu před našim
přestěhováním (a tak po něm - ale to
mí mění) mezi Brnem a Prahou. A
to bych mohl v Pardubicích stavit,
snad i se svou pení, když je se

more. Tentohisut asten nemiinne pu
toie veranne eliti - ty jsoe ne takoy
nylet meki - a pol tui ovien melem
moe olitiorant.

Danf'm pedy, ie biten terna se me
te sethame a mae mi se me to tita

Tui n iaki oolony

Fen Lil X. Kaelar

Milý příteli!

Na posedení chvíli - zítra odjíždím na tři neděle do SSSR /!/posílám toho Reynka, chvatně udělaného. Ale... zpotil jste mně do morku kostí:psal jsem vždycky jako prase, nedovedl jsem to pak sám přečíst, dokázaly to jen dvě sekretářky a třetí ~~proto~~ se vzdala, ale dneska se ta pracka tak třese, že jsem se potil jako při štípání pařezů. A nakonec jsem se div nedal do pláče:cópak toto se dá dát někomu do ruky jako gratulace?Proboha, proboha, co jste si to na mne vymyslíl!!! A k tomu ještě na ručním papíře, po ježžž kopcích a jamách mé cikcaky skákaly zcela neovladatelně. Byl bych to dal přepsat Jitce, ale neměl jsem pak už zase ruční papír! Zatraceně, co dělat, posílám to tak, a prosím Vás, moc pěkně Vás prosím:přepište to svým krásným rukopisem a Reynkovi to vysvětlíte. Prosím Vás, prosím Vás.

Pro jistotu přikládám "překlad", protože byste ani Vy ani nikdo jiný originálu neporozuměl.

A moc a moc zkroušeně se omlouvám, že jsem neodpověděl na Váš velikonoční pozdrav, za který mnohokrát upřímně děkuju. Váš dopis jsem založil, ^{13. května} ztratil) a) Váš nový dopis mi ho připomněl. A tak jsem musil shánět adresu bůhvíkde, protože v druhém už nebyla.

Vyšehrad není opravdu Vyšehrad, nemají tam ani hlavu, ani srdce a tím méně vůli dělat něco dobrého. Je to nepředstavitelná bída. Ten Quardini nemá vůbec žádnou šanci, ale nechci nikoho srážet a skuhrat: ať to pošle nebo se přímo domluví se šéfredaktorem ^{na KL} Janem Davidem, jedním z trestuhodných dobráků. Kdyby zabral, byl by to malý zázrak, a věřil bych v nové časy.

Přijďte, ukažte se, jakmile budete v Praze, já teď - aspoň doufám, - budu mít přece jentrochu času, když po rehabilitaci nebudu musit tak mezkovitě dřít.

Váš

18.května 1967

B. J. J.

Vážený pane Vokolku : --

bojím se, že jsem Vás zklamal - a mrzí mě to ... Napsal jsem původně vzpomínku na první setkání s p. Reynkem před 25ti lety ale zdálo se mi, že je ^{to}příliš osobní . Rozhodl jsem se tedy na poslední chvíli poslat Vám doplněnou poznámku /byla kdysi u příležitosti 55. výr. otištěna v H.K. a Úsvitu/ a ta je zase hodně neosobní a ne právě dobrá. --- Nevím, snad se Vám bude tento manuscript hodit.

Zdravím Vás , těším se na setkání s Vámi

a jen od Vás

Václav K. Růžek

Milý pane Vokolku,

byl jsem včera doma /zkoušel jsem také večer volat, ale telefon je buď hluchý nebo už máte nové číslo/ a mluvil jsem také s Honzou Steklíčkem: říkal cosi o tom, že je teď stále v Brně a zdá se, že užce spolupracuje s redakcí Hosta do domu a měl by možnost vyjednat nějaký rozhovor nebo interview s Vámi o tom, jak jste dělal knížky. Je to sice steklíčkovský projekt, to znamená, že je třeba obrnit se trpělivostí, protože rozhodně několik prvních smluvených schůzek se pro příslovečnou nedochvilnost, nepřesnost až téměř steklíkovskou svobodu neuskuteční, atd., ale přesto bych Vás, pane Vokolku, prosil, abyste neodmítl: vzpomínek na lidi, které jste měl a máte rád, a kteří nejsou jako někteří z nich /Halas, Holan/ tak slavní a dnes populární, že je zbytečno je připomínat, máte přece dost a jsou to lidé /Florianovi třeba/, na které by se nemuselo zapomínat. A bylo by to už dobře také kvůli Vám, protože kdo z nás dnes ví, co jste všechno se svými bratry vytiskl, jaké překlady jste vydal, atd. Asi před třemi nedělemi jsem náhodou dostal jeden Váš tisk "První blahoslavení": vždyť je to opravdu pěkná knížka! Možná, že ten rozhovor pro Hosta by byl možná i vhodnou příležitostí k reprodukci nějaké kresby nebo grafiky Vašho bratra Vojnára - třeba některé ty ilustrace z "Lisu tří bratrů". /Opravdu nevím, kdy se k Vám pan Steklík vypraví /že by Vám napsal, o tom pochybuju: podle toho, kolik jsem od něho dostal dopisů, bych si mohl myslet, že psát neumí/, ale až by s tím přišel, tak ho, prosím, neodmítněte: Host do domu není, myslím, z našich literárních časopisů nejhorší /po pravdě lepšího neznám/, takže kontext by Vám jistě neuškodil.

Věc, kterou jsem Vás ale chtěl obtěžovat, a která s předcházejícím částečně souvisí, mne napadla při rozhovoru s Honzou Steklíčkem až úplně nakonec, takže jsme ji nemohli dobře probrat: vím totiž, že pan Reynek oslaví asi za měsíc své pětasedmdesátiny. ~~Je to tedy věc, která se týká~~ I když je už pozdě, aby se to stihlo k tomu termínu, napadlo mne, že by nebylo zbytečné, kdyby se o panu Reynkovi něco objevilo a snad by bylo nejhezčí, kdyby se v podobě nějakého vzpomínání nebo rozhovoru objevil on sám. Vůbec nemám zdání, zda pan Reynek něco podobného pro noviny neudělal nebo nepřipravuje a nemám ani představu, jakým způsobem /a zda vůbec/ by to bylo možno provést. Byl bych moc rád, pane Vokolku, kdybyste v případě, že by se Vám něco takového /fingovaný rozhovor, který by pan Reynek napsal sám? nebo vzpomínání? nebo magnetofonový záznam? jak to aranžovat?/ zdálo vhodného nebo proveditelného, eventuelně sdělil panu Steklíčkovi /snad nejspíš na adresu Hosta/ Váš názor, jakým způsobem by bylo nejspíš možné tu věc provést.

Jsem teď už několik neděl v Plzni, provádím tu záchranný výzkum na nově budované silnici. Počasí je špatné, pracovní podmínky nevalné /na té silnici se stále něco děje, a to není pro klidný výzkum nikdy vhodné/ a s městem jsem se stále ještě nesmířil: naše expositura je ale ve Františkánském klášteře, takže stačí sejít se schodů a mohu se procházet v ambitech nebo prohlížet překrásné fresky v kapli. Je tu ale moc velká zima /snad od té gotiky se vnitřek kláštera neohřál/, tak mám stále rýmu a spíš dost špatnou náladu. Snad se to zlepší zároveň s počasím /tedy na podzim/.

Mějte se hezky, pozdravujte, prosím, i Vítka,

kterého jsem už drahnou dobu neviděl, a těším se, že se u Vás zase
časem zastavím /pozval bych Vás na slíbenou u návštěvu ke mně
do Prahy, kam se asi do měsíce vrátím, ale je to nejspíš marné/.

Se vždyť podívan

V Plzni: dne 2. IV. 67

Váš
St. Vencel

P.S.: Kdybyste někdy v létě hodlal zajet za p. Reynkem, moc rád bych se
připojil, bylo-li by to možné!

Braka, o Letnicích 1967.

Drahý pane a přáteli,

Děkuji Vám vřele za 2. vydání Šalova
„Prvního přijetí“, to je pro múj obnovený
šalovský archiv zisk znamenitý, navíc
spojen se vzpomínkou na Vaši velmi milou
návštěvu.

Teprve očitě vstříc Pickovtisků Dury-
chova „Tam“ jsem si uvědomil, že tento tisk
mám také a sice dostal jsem jej s náručí
knih od mistra Františka Koblíky brzy
po mém návratu z vězení asi r. 1962. Vracím
s díky kš exemplář, děče Vaší laskavé
ochotě též za dva jiné bibliografické
záznamy durychovské.

Pro Vaš rukopisný sborník K 75.
narodeninám p. Bohuslava Reynka
jsem teď K Vaší výzvě popsal čtyři
stránečky, které posílám.

Dostal jsem předevčírem pozvání
na vernisáž grafiky p. Reynkovy
ve "Viole"; koliduje s vernisáží
Karla Svobinského na Strahově
16. května. Těle účastnímu se, budu-
li máci, večera na jeho počest též
ve "Viole" 29. května.

Srdčně a vděčně Vás pozdravuji
a jsem vždy Vaš věrný

Bohumír Lífka.

Brno 17.5 .1967.

Vážený a milý příteli.

ze srdce rád jsem něco napsal pro onen hold Bohuslavu Reynkovi. Neznám ho osobně, ale znám hodně z jeho práce a vážím si jí velice.

Svízel je s tím, že jsem vymyslel jakýsi "ideogram" nebo emblémovou báseň nebo jak tomu ti dnešní objevitelé amerik říkají, a že nejsem technicky s to dát tomu přijatelný tvar, výtvarně přijatelný. Zkusil jsem to napsat ručně, ale to zahodte, dopadlo to jako pokus žáka 3. třídy. Platí /relativně/ to, co je psáno na stroji. Nevím ovšem, jestli Vám to nezpůsobí nějaké obtíže, protože to teď už není dvoulíst. Ale dvoulíst to zas nemůže být: ve stroji by se to nutně pomačkalo! Berte to tedy s rezervou a kdyby se Vám to nelíbilo, tak to raději hoďte do koše - lepší nic než zmetek. Forma této básně ovšem neznamená, že jsem snad přisedlal na to, co se zrovna nosí - ale v tomto případě mi to, jak se říká, splynulo s "obsahem". Je to nutno číst odzdoła, proto je titul taky dole. Ale nevím, jestli to co říká - nemám taky řemeslnou zručnost Jiřího Koláře, který tyhle věci umí. Např. tisk by měl být v té horní partii stále slabší, do ztracena, to slůvko "mizí" už by mělo opravdu mizet. Ale nejsem na to vybaven.

Abych zásilku vyztužil, přikládám ještě nějaké drobnosti.

Upřímně Váš

Josef Kureš

Lo ae!

Boleslav Regalari

PRAMENÍ TRÝZENÍ HOKENÍŽE
NEJNÍŽE
HR. PRAŽDNO
HORNATINY KDE?
HORIZONT
HOLSEČ JÁHA TMA
RAHNŮVÍ
ALE CO TAMDY ZBÝVÁ?
SOLNÉM SLOUPU NÁZÍ

ŠEBESTIA'N

Veri's / Kucera

Mily' Vladimirov,

negruoile pui se nu mic
leptu'no. Sibu' deipa a
muloj'm ra mic.

At' unu'di' Vladimirov :
Psal mi' Iov li'v'us'. Bog
plu'g' obor'et' m'le. Mi' j'emo
s'ym' f'ug' p'ri'v'ov'ia m'p'o'v'ov'ia?

Zdrav'm To' p'ri'v'ov'ia

Vij
Slifer

Se jménem básníka a malíře Bohuslava Reynka jsem se poprvé setkal na titulním listě jeho překladu Jammesova "Románu zajíce" /knížku mi tehdy doporučil můj profesor franštiny na reálce dr. Jar. Hruban/. Všiml jsem si též, že dílko s půvabem vypravené mně už v té době známým a milovaným Josefem Čapkem není vydáno u Borového ani v Aventinu a tudíž se mi poprvé dostal do rukou svazek staroříšského Dobrého Díla.

Teprve po mnoha letech jsem si přečetl v listech psaných Josefem Čapkem upřímným přátelům Boh. Reynkovi a J. Florianovi zajímavou historii vzniku knížky. Dověděl jsem se o všech potížích a těžkostech při tisku u novojických Krylim a Scottim, o tom, s jakým potěšením Čapek prováděl výzdobu knížky, že se staral též o to, aby se "Román zajíce" dostal na knižní trh a jak se bránil, aby mu Florian za práci platil. V jednom z listů Florianovi píše: "Prosím Vás, nemluvte mi o honorářích; dostal jsem toho od Vás /a k Vaší škodě/ až dost, práce pro Vás je zcela jiná než pro ostatní kunčofy. ...

U těch, kdo mi za grafickou práci platí, mám málokdy příležitost pracovat docela volně a pro knihu, která by se mi bezvýhradně líbila. ... Dělat obrázky pro ten "Román zajícův" bylo libější než jarní výlet."

V listech posílaných panu Reynkovi jsou pak zajímavé doklady o Čapkově spolupráci při výzdobě a úpravě svazků jeho edice "Sešity Poezie". Výtvarný doprovod Čapkův k "Rybím šupinám" a zvláště k překladu T. Corbiéra "Armor" patří k nejlepším dílům v Čapkově knižní grafice. K těmto se řadí i "Haď na sněhu" a první vydání Čapkových próz "Pro delfína" k nimž vyryl obálky a také překlad G. Trakla "Šebastian ve snu" vydaný F. Obzinou ve Vyškově.

V několika letech během nichž jsem připravoval výstavu knižní grafiky J. Čapka, která měla dokumentovat jeho vztahy k moravským editorům a tiskařům a pak v období přípravných prací edice Čapkových listů panu Reynkovi jsem měl možnost prostudovat obdivuhodný počet původních prací i překladů vzácného jubilanta. Bylo mi to umožněno díky jeho laskavým informacím a upozorněním a také pomocí několika dalších dobrých lidí - jeho přátel a ctitelů.

Výtvarné dílo pana Reynka jsem poznal ve větším souboru teprve předloni na brněnské výstavě jeho grafiky. Bylo to pro mne velkým překvapením a sugestivním zážitkem: tak kultivované umění vyzrálé v tichu petrkovské samoty vzdálené uspěchanosti dnešního světa a života!

Nakonec bych rád poblahopřal našemu umělci k jeho pětasedmdesátinám. Přeji vše dobré, především zdraví a klidnou pohodu do dalších let tvůrčí práce, kterou máme rádi!

MAGNIFICAT

Milý pane Václavě,

Prátelské pozdravení a v příloze na ruce tu, že čímž jste mě
vyzval a co vyplývalo z vašeho spoutání na papír hned po příjezdu od děť.
Já rád bych se zase jednou podíval do Betléma, ale nedovoluje úkav
a celková nevolnost. Pozdravte p. Rejzla a vyřídě mu, že každý
jeho úspěch je i mou radostí.

Váš oddaný

J. H. Hájek

Lomčín 16. II. 1967.

o sedmém výročí mého propuštění
z vězení 11. května L.P. 1967.

Mistře a vzácný příteli!

Zdravím Vás v upřímnosti srdce a děkuji Vám za dobré a velké dílo! Chtěl bych své přání vyslovit za všechny benediktiny a konečně i za ostatní kněze, za Církev, která vždy milovala krásu vyslovenou v umění.

Celé Vaše dílo je zároveň vznešené i prosté. A Vy sám jste vznešený a prostý. Petrkov a jeho život, ten život bez falešné civilizace a obludných zjevů odpadlého člověka, Petrkov květin a stromů a zvířat a čistých lidí, to bylo pro mne vždy znamením a zobrazením pravého života!

To jsem nedávno znovu poznal z dopisu, který jsem dostal ze země, kterou milujete. Le monde actuel n'est pas un monde humain. C'est un monde fou. Les hommes se croient plus heureux parce qu'ils ont tout un tas de choses "pratiques", mais ... il manque l'important, Une chanson de Gilbert Bécaud dit: " l'important c'est la rose ... " Je crois que l'important c'est en effet la rose. J'allais visiter à un moment de très pauvres gens. De véritables déchets moraux et sociaux. Ils vivaient à 5 dans une pièce dans une ruelle sans soleil. La grande mère se mourrait d'un cancer à côté des enfants naturels de la fille qui avait des amants. Le grand péze faisait le ménage. Ils ne voulaient pas sortir de leur déchéance malgré les efforts. Et pourtant un jour on je leur demandais ce qui leur faisait plaisir, ils m'ont demandé: des fleurs! - Ils n'étaient donc pas tout à fait des bêtes en core...

A potom a především Zjevení. Vy jste opět ukázal na Zjevení! Za to by Vám měli poděkovat všichni věrní křesťané a ti, kdo hledají pravdu! Děkuji Vám nyní za sebe, neboť ve dnech temných snad nejtemnějších v mém životě, přes všechny mrákoty i opuštěnost, věděl jsem, že kromě Boha a Jeho světa jsou místa, která jsou zakotvena v Bohu, kde lze odpočinout a přebývat, a mezi ně patří Petrkov!

Bůh Vám dej vše potřebné pro další Váš život, svou milost a přítomnost v denním Vašem životě, svou přítomnost ve Vašem velkém Díle.

Přijměte, drahý příteli a vzácný Mistře, mé opatské požehnání!

Anastáz Opasek OSB
opat břevnovský

nespavostí obracen k druh é stěně spánku
kde ale v okně rozpřahuje ruce sních
bělavé maso vylákaných andělů

tím třpytem obracen zas zpátky
kde za zdí kůže, svlečená jim zaživa
tlumeně a po celou noc zní

jak poklep na smuteční buben
jak něčí klnutí
když se jí odívá a ona je mu malá k spasení

Někdy na počátku let dvacátých jinochu tolikéž roků života majícímu, ale ještě vnitřně neorganizovanému Staša Jílovská zprostředkovala po prvé průhled do edic staroříšských: ze skrovného studentského obolu byl zakoupen Carlylův Sartor Resartus a některá Nōva et Vetera. Tento periodický sborníček mi způsoboval mnoho radostných překvapení úctou prokazovanou Barbeyovi D'Aurevilly, jehož románové postavy tenkrát hluboce na mne působily v překladu Arnošta Procházky. V jednom čísle našel jsem básně v próze od Bohuslava Reynka Samota, Šlzy, Modlitba. V jiném jeho překlad Novalisových Hymnů noci. V třetím přebásnění z Tristana Corbiéra, ve čtvrtém Eugénii Guérinovou, essay od B.D'Aurevillyho. Pak celá řada přeskvělých poetických Francouzů, Reynkem tam snášených, se střídala s jeho vlastními básněmi a jméno se vrylo ve vděčnou paměť neodstranitelně. Dávalo povědomost o duchu nesmírně citlivém prospektosky, k nalézání zlata v horstvech latinských kultur. Nejen v nich. Což nenásledoval po Novalisovi 1917 modrý a zlatý Georg Trakl? V jeho úchvatných obrazech podivně smísených z líbezných večerních krajin a krysích sabbathů, z pokojných sladkostí života, kde "v starých sklepech víno zraje v zlatost" a ze šklebu vegetujících blbečků, se mi zalíbilo teprv 1924, kdy k staroříšským "Básním" bylo mi možno přiřaditi Obzinou vydaného "Šebastiana ve snu", tam možno meditoval nad hlubokým cyklem sedmizpěvu smrti.

Bohuslav Reynek ze svých samot ať v Petrkově ať v Grenoblu formoval a ostřil naši vnímavost tak vzácně jako Josef Palivec k okouzlenému přijímání Paula Valéryho, Paula Claudela, Rainera Marie Rilka. Pro mne jsou věty jeho překladu Svytých obrázků z Čech tak definitivní, jakoby je Claudel básnil česky: "Ani rána pohanova surová, ni vzteklost heretiků.." od začátku až do konce "cesta ... štípký truchlivými vroubena jest, jež se šinou v nekonečno dva a dva" - v rámci tom tkví "sv. Václav" a neměnně i "Pražské Jezulátko" : "Chumelí se. Mrtev veliký svět jesti bez pochyby ..."

Uzrálé a sladké vlastní dílo básnické, neproměnně trvalé zásluhy překladatelské, celý jímavý svět tvarů grafických, utváření nadčasové vlastní personality, tajemné dění symbiosy Čecha s tvořivou Francouzskou: Bohuslav Reynek nezmařil v sobě jediného Božího Daru, Deo gratias!

kdý na počátku let dvacátých jinochu tolikéž roků života mající-
 ještě vnitřně neorganizovanému Staša Jílovská zprostředkovala
 i průhled do edic staroříšských: ze skrovného studentského obolu
 poupen Carlylův Sartor Resartus a některá Nōva et Vetera. Tento
 loký sborníček mi způsoboval mnoho radostných překvapení úctou
 vanou Barbeyovi D'Aurevilly, jehož románové postavy tenkrát
 na mne působily v překladu Arnošta Procházky. V jednom čísle
 jsem básně v próze od Bohuslava Reynka Samota, Slzy, Modlitba.
 i jeho překlad Novalisových Hymnů noci. V třetím přebásnění
 ana Corbiéra, ve čtvrtém Eugénii Guérinovou, essay od B.D'Aure-
 . Pak celá řada přeskvělých poetických Francouzů, Reynkem tam
 ch, se střídala s jeho vlastními básněmi a jméno se vrylo
 nou paměť neodstranitelně. Dávalo povědomost o duchu nesmírně
 m prospektrosky, k nalézání zlata v horstvech latinských kultur.
 nich. Což nenásledoval po Novalisovi 1917 modrý a zlatý Georg
 V jeho úchvatných obrazech podivně smísených z líbezných večer-
 ajin a krysích sabbathů, z pokojných sladkostí života, kde
 ých sklepech víno zraje v zlatost" a ze šklebu vegetujících
 , se mi zalíbilo teprv 1924, kdy k staroříšským "Básním" bylo
 o přiřaditi Obzínou vydaného "Šebastiana ve snu", tam možno
 at nad hlubokým cyklem sedmizpěvu smrti.

huslav Reynek ze svých samot ať v Petrkově ať v Grenoblu formoval
 l naši vnímavost tak vzácně jako Josef Palivec k okouzlenému
 ní Paula Valéryho, Paula Claudela, Rainera Marie Rilka. Pro mne
 ty jeho překladu Svytých obrázků z Čech tak definitivní, jakoby
 del básnil česky: "Ani rána pohanova surová, ni vzteklost heretiků.."
 tku až do konce "cesta ... štípký truchlivými vroubena jest,
 šinou v nekonečno dva a dva" - v rámci tom tkví "sv. Václav"
 ně i "Pražské Jezulátko" : "Chumelí se. Mrtev veliký svět jesti
 hyby ..."

rálé a sladké vlastní dílo básnické, neproměnně trvalé zásluhy
 atelské, celý jímavý svět tvarů grafických, utváření nadčasové
 personality, tajemné dění symbiosy Čecha s tvořivou Francouzskou:
 v Reynek nezmařil v sobě jediného Božího Daru, Deo gratias!

krajina s očními důlky vylitými cínem
není kolébkou mou a nebude hrobem mým
jen občas ji mívám, velice nesvůj

sádrové krajině půjčuju své oči
vidím se jimi pak z výšky obludných stehů, trupu a šíje
slepecky šátrám po jejích kotnících

není nám tedy souzeno spatřit se navzájem
leč přesto:
nebýti slepá, při setkání me nepozná

KABES

opuštění v odpouštění příliš laskavém
než aby mohlo vrátit tvarům tvar

v dotváření gesta opouštění gestem samotným
když není koho pojímaloby
když trne u veliké marnosti:

i opuštěnosti
i odpouštění

Kdykoli jsem se před třiceti čtyřiceti lety setkal se jménem Bohuslava Reynka, ať už to bylo v Dobrém díle, Tvaru nebo jinde, vždycky znova jsem měl pocit, že křehký, pevný a jemný svět jeho básní je mně, v gruntu pořád venkovanu, důvěrně známý jako linie obzorů, křížů na rozcestích a božích muk na západní Moravě. Ale přestože jsem byl v těchto verších "doma", nedařilo se mi plně vstoupit do intimity a zákonitosti Reynkova kosmu; rozuměl jsem, orientoval jsem se, ale cosi mi jej zase oddalovalo: připadalo mi, že melodie jeho veršů přichází ke mně z nesmírných dalek, proš^{el}írajíc se neviditelnou, průzračnou stěnou, která rozptyluje a tlumí její hlasy. Mátlo to a přitahovalo, tím víc, že věci, jejich tvary, pol^osání a osud byly nav^ozázovány tak nesmlouvavě přesně a zdály se tak prosté. Bylo to záhadné, znepokojivé, a nezbylo než čekat.

Bylo třeba - proč to nepřiznat - dalších let a dalších zkušeností, než jsem proti hluku světa sám v sobě našel onu základní, dosud neuvědoměle postrádanou melodii, melodii ticha, vrstvicího se kořem věcí a dějů, ticha, které Reynek svou poesií proměnil v hmotu tak drahocennou, unik^ovou a světelnou, že ji neslyšíš než ve chvílích pokorného a žasnoucího usebrání, kdy se čas na jednu jedinou vteřinu či na celou věčnost zastaví a ty se propadáš vzhůru v blažené závratí bytí, sám, zcela sám a přece na dosah křídel andělů, proniknut tím, co jest až na sám počátek a konec. Tato svrchovaná utkvění v času a prostoru, které jsou na okamžik zrušeny, se mi jeví nejvlastnější esencí Reynkova díla, jeho největším duchovním výbojem. Jakmile je objevíš, objevíš i veškerou mnohotvárnou složitost a stavě^lnost Reynkovy visionářské prostoty, křížovatkové silokřivky jeho všedních věcí, každodenních, zapomínaných a povržených, onu plnost a bohatství, které promlouvají řečí tak jasnou a pro nezasevěnce překvapivou v jeho díle výtvarném. Při jednotlivých zastaveních u chalup, mezí a kamení, ptáků, motýlů a bodláků, úsvitů,

polední a večerů, které článkují čas měsíců pořád vzácně jiných, se náhle jako zjevení tyčí před tebou podivuhodné architektury, malé katedrály žíznící do nebes a budované v oddané pokoře jen a jen ke chvále Stvoření a slávě přebohaté Chudoby. Pěšiny se stáplí v šeru podvečerů, stromy a skály se vynořují z mlhy nebytí a zapomnění vbleskovém úžasu a strnutí mystické zkušenosti, jakoby se, spanilý a jitřní, poprvé utkaly se světlem této země. Ale jako by zde zároveň byly od počátku - ^{pojmáček} ~~pořesek~~ věčných hvězd tlumí jejich tvary a barvy, a ony svítí, svítí... část vesmíru a vesmír sám. Jsou tu od nepaměti, s námi i bez nás, jsou, trvají a zůstanou. Zůstanou i skrze Reynkově umění slova.

Jsou "prosté" a skrze svou podstatu a pravdu celé, veliké a krásné, živeny českou zemí, napojeny jejími osudy, rámovány jejími obzory a světlem; jsou svou vnitřní i vnější tváří do hlubin české, kultivovány navíc francouzskou reliéfností a jemností, na kterou se do Reynka zdál český jazyk příliš těžký...

Každému, kdo za nás a pro nás poodhrnul cíp z božího tajemství, jsme zavázáni vděčností celého svého života. Dík, vřelý ^{tedy} dík i Bohuslavu Reynkovi. A uctivý, oddaný pozdrav.

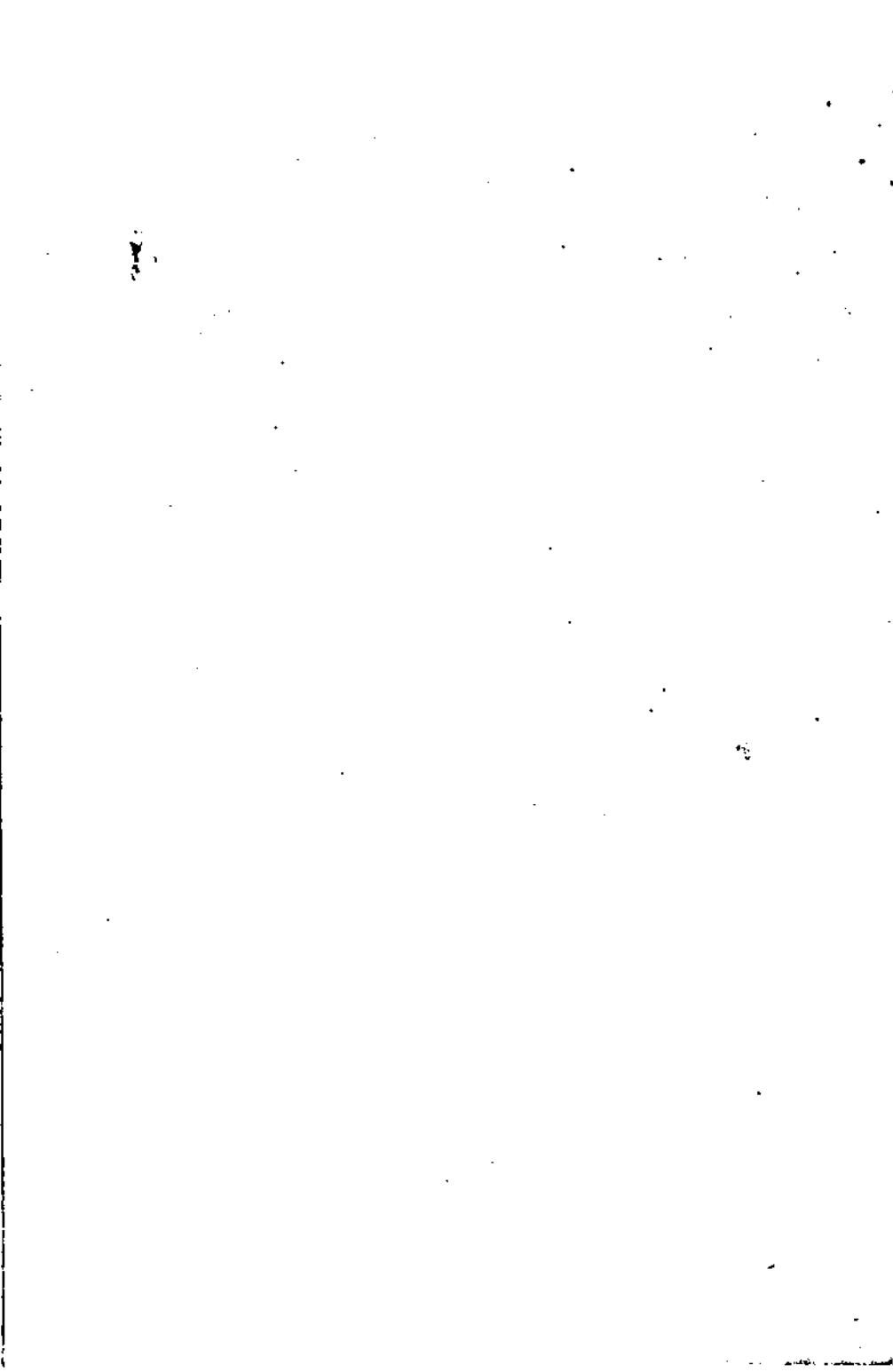
Bedřich Fučík

Na sv.Ducha 1967

Brno 1.4.1967.

Vážený a milý příteli,

děkuju Vám opožděně za reynkovskou bibliografii, otálel jsem s odpovědí prostě proto, že jsem chtěl ~~má~~ mít od nakladatelství BLOK jistotu, že přijímá můj návrh, aby ta čapkovsko-reynkovská publikace byla doplněna bibliografií. Bohužel tu jistotu nemám /jen zprávu, že se jim ten návrh líbí a že co nevidět mi dají konkrétní odpověď/ a protože odjíždím počátkem příštího týdne na 3 týdny do Karlových Varů, odpovídám ~~i~~ takto neurčitě. Zdá se mi však, že přijme-li nakladatelství publikaci /asi jako krásný tisk, možná i novoročenku/, bude souhlasit i s bibliografií - tím spíš, že je to objevná věc. Jen mám pochybnosti o tom, jestli bude chtít ten soupis v celé šíři, i s časopiseckými záznamy. Myslím si, že by pro začátek stačil soupis knih a kněží ních překladů a i ten

Brno 1.4.1967.

Vážený a milý příteli,

děkuju Vám o požděně za reynkovskou bibliografii, otálel jsem s odpovědí prostě proto, že jsem chtěl mít od nakladatelství BLOK jistotu, že přijímá můj návrh, aby ta čapkovsko-reynkovská publikace byla doplněna bibliografií. Bohužel tu

ve zkrácenější verzi, bez údaje o počtu stran,
rozměru a obálce. Souhlasil byste?

O Váš soupis projevil zájem pan prof. Glivický
a tak mu jej /předpokládá Vaše svolení/
posílám. Vždyť on ~~vlastně~~ celou tu knížku
vymyslíl.

Je tedy vlastně dobře, že jste se nedostal
k definitivnímu opsání bibliografie . Zbývá
otázka: Až budu znát stanovisko Bloku
i Vaše /k event. zkrácení/, byl byste pak ochoten
pořídít def. opis nebo to tu máme zařídít my,
tj. pan prof. G. nebo já?

A ještě jednu otázku: nechystá někdo výbor
z Reynkovy poezie? Stálo by to za to a možná, že
právě v Bloku.

Zatím Vás pěkně zdravím.

Upřímně Váš

Uwe F. Kunkel

Nikl Nikl,

musket' me omlovej a n. Vokolke
a sám me t'z omlovo - ja' jsem ten pepík
zhotil. Křivá teď, abys ho leskavě omal
sám (nově. snad neja' kaligraf, jak jsem
o tom již nověch mluvil), ne rozhodnu
jště nejeleji.

Me' dálese zamestnem' podle, ^{an} p'isti
Helen T' p'isti novou.

(Doufám, že m'ni básně „Pro n. Regule mé's")

Blýská se
bílým zátiším
Snímá se temná
řeč
Hlas zatajuje
prstům
Vztřícení samoty
D ě j
Děje se
zpola nezávisle
na domírajících
p o d o b á c h
Živlů je pět :
o h e ň
v o d a
z e m ě
v z d u c h
a tím pátým
jsou skk á l y
Pohled
sjednocený nenuceností
vše sjíždí
I hlas děje se
od nutných znamení

Tou, Pepík.